The Paths to the Common(s) Are Infinite
11.6–28.9 2014

TENSTA KONSTHALL

cooper.edu

The Paths to the Common(s) Are Infinite utgår från de New York-baserade konstnärerna Ayreen Anastas och Rene Gabris frågeställningar och formuleringar kring begreppet the common(s) och utgörs av olika undersökningar, erfarenheter och materiella spår av möten. Med commons (allmänningar) har man historiskt sett avsett delat ägande och nyttjande av land och vatten, som t ex i medeltida England, men idag har begreppet vidgats avsevärt för att innefatta även kultursfären, programvara och allmännyttans grundskola, sjukvård och infrastruktur. Konstnärerna finner otaliga exempel på commoning (att "göra det gemensamma") och en strävan efter the common(s) i vår tid av privatiseringar och ekonomiska nedskärningar. Men om dessa common inte benämns och förstsås som just gemensamma kommer de ständigt att förlora fästet och sugas upp av det ackumulerade kapitalets logik eller försvinna genom reformer i en allt mer neoliberal stat.

Konstnärerna skriver: "Common(s) kan ses som det gemensamma i livet - allt från idéer, kunskap, språk och historier till frön, skogar och hav. Common(s) kan också vara det som måste finnas för att vi ska kunna upprätthålla vår dagliga tillvaro (alla behöver t ex giftfri mat, rent vatten, ren luft, en plats att bo, fri tillgång till kunskap, grundläggande försörjningsmöjligheter). Men i ett paradigm av (privat och offentligt) ägande och med den ökande makt över livet som pengar fått, håller detta gemensamma på att avgränsas, privatiseras, monetäriseras och i snabb takt förfalla. Trots växande protester, upplopp och globalt underblåsta motsättningar mot nedmonteringsprocessen så lever det politiska språket och föreställningsförmågan hos både deltagare och uttolkare av upproren i stor utsträckning kvar i dikotomierna offentlig/privat ägande och stat/folk. "

Commoning Times **(varav delen** *The Paths to the Common(s) Are Infinite* **äger rum i Stockholm) har pågått sedan 2010 och fortsätter nu inte bara till Tensta utan även till New York, Detroit, London, Utrecht och Wien. I Stockholm - precis som under Documenta 13 i Kassel 2012 - hoppas konstnärerna kunna använda utställningen på Tensta konsthall och deras planerade ateljévistelse på IASPIS till att väcka, sprida och sätta fart på diskussioner och aktioner med fokus på en samtida rörelse mot the Common(s). Ayreen Anastas & Rene Gabri har ateljestipendium på Iaspis juli-september 2014.**

16 Beaver är ett nätverk vars bas återfinns i New Yorks finansdistrikt på 16 Beaver Street. Deras verksamhet är initierad och drivs av konstnärer i syfte att skapa en självfinansierad plattform för presentation, produktion och diskussion av konstnärliga, ekonomiska och politiska projekt. Sedan starten har gruppen organiserat fler än två hundra evenemang, allt från luncher, promenader, och filmvisningar till konstnärspresentationer, uppläsningar, paneler och diskussioner.

Torsdag 12.6, 14:00
Ayreen Anastas och Renee Gabri presenterar The Paths to the Common(s) Are Infinite

Fler introduktioner kommer att äga rum under juli-september. För uppdaterad information: www.tenstakonsthall.se

Samtal mellan Ulrika Flink och Ayreen Anastas & Rene Gabri

Ulrika Flink
Ni arbetar båda individuellt, hur länge har ni samarbetat med varandra? Kan ni beskriva skillnaderna mellan att arbeta tillsammans och enskilt?

Ayreen Anastas
Vi träffades 1998. 1999 engagerade vi oss båda i ett ställe på 16 Beaver Street i New York. Vi blev vänner under tiden vi organiserade saker där med andra och tillbringade tid tillsammans. Allting börjar så - med vänskap. En början på sökandet efter en gemensam horisont, tillsammans med andra, för att finna och bygga upp en gemensam grund. Vårt samarbete startade i den processen. Kanske är skillnaden mellan att arbeta tillsammans och att arbeta enskilt att när man samarbetar så uppstår en tredje, fjärde och femte medarbetare däremellan förutsatt att samhörigheten finns där. Det är det mellanrummet som är det mest intressanta med samarbeten, det är en plats för mångfald.

Rene Gabri
När man arbetar ensam är det ändå alltid i relation till andra. Ibland kan man behöva eget utrymme. Men jag tror att vi genomlever en tid med så många krav på isolering och individualisering att man ibland kan bli stärkt av att hålla fast vid vissa gemenskaper. Arbetet med vännerna på det som blev 16 Beaver och vårt arbete tillsammans har också inneburit att vi lärt oss av vad var och en av oss gör individuellt. Och sedan försöker vi hitta ett sätt att uppfinna något nytt, det är kanske det Ayreen pratade om, att hitta fram till det fjärde, femte eller sjätte. För att i det skapas olika sammanbindande möjligheter. I samarbeten upptäcker man också saker genom andras olika förmågor och sätt att vara, att göra.

UF
Ni nämnde 16 Beaver, kan ni berätta hur det startade, hur det fungerar, med andra ord, hur man går till väga för att starta något socialt, tillsammans.

RG
På sätt och vis så har vi alltid varit väldigt restriktiva med att prata om ursprung, till och med i allra första början när jag och Ayreen hade träffat varandra och vår vänskap, vårt samarbete, som hon sa, växte fram ur platsen. Att sträva efter att tona ner början hör ihop med tillblivelsens princip, att tillåta någonting att uppstå som man inte är helt medveten om, planerar eller önskar. Så det är inte alls som i till exempel en struktur, där man slår fast ett uppdrag och ett mål och sedan anger vilka som är grundare, vilka som är involverade, etc...

UF
För att undvika institutionsformen?

RG
Ja, vi var ute efter något annat. Det var en reaktion på hur formella och stela befintliga institutioner hade blivit med tiden. Jag tror att de flesta som kommer till New York gör det för att träffa andra konstnärer att utbyta idéer med. Många av oss kom för att hitta något gemensamt - det gemensamma som innevånarna i en stad skapar tillsammans varje dag. Men så kommer man dit och möter livsvillkor som verkar separerande, som tvingar en att relatera till andra som konkurrenter, som isolerar och individualiserar.

De flesta mötesplatser är institutionellt begränsade och bestäms av rumsliga förutsättningar och tidsmässig varaktighet. Möten med andra människor definieras av det antal år det tar att slutföra en examen eller de timmar en föreläsning eller en vernissage håller på. Jag tror att många kände sig frustrerade eftersom de kommit dit för att hitta något gemensamt, men istället kämpande med att betala hyran och försökte lösa allt på egen hand. Dessutom måste vi förhålla oss till en konstkontext som inte alls motsvarar våra önskningar och intressen. Jag, Ayreen och de flesta andra vänner och medarbetare som i slutändan kom att utgöra 16 Beaver kände att vi behövde länka samman och förena olika strider och strävanden.

Vi bar på politiska eller sociala tankar som var annorlunda och ville skapa ett gemensamt språk och en plats att ha tillsammans. Det var alltså nödvändigt att skapa en sådan plats. En plats som inte heller var bunden till identiteter, som var mer öppen, och där saker fick hända genom att brukande och görande. Allt det som hänt under de 15 år som vi hjälp till genom att driva 16 Beaver har i själva verket blivit till genom en mångfald av röster, av kroppar och energier. Därför är det viktigt att prata om det som ”a common place”, en gemensam plats som skapats och utvecklats av och med vänskap, tillsammans. Men också ”common” som i en plats mitt emellan olika praktiker, intressen, teoretiska och praktiska kunskaper. En plats där till exempel konstnärer, forskare, aktivister och andra som är intresserade av ett bredare socialt, kulturellt, politiskt och ekonomiskt tänkande skulle kunna mötas för att samtala, tänka och till och med göra saker tillsammans. En icke-professionell plats, och inte minst en plats där dessa kunskaper och intressen möts och får möjlighet att spela större roll i livets olika faser och i det vi kan göra tillsammans med andra.

UF
Hur ser ni på att göra utställningar på en plats under en begränsad tid, som till exempel i Tensta? Ni kommer att vara i Stockholm under tre månader, på ateljéprogrammet Iaspis. vilka metoder kommer ni försöka använda för att skapa ett liknande gemensamt sammanhang under en kort utställningsperiod?

AA
Jag vet inte om vi är ute efter att skapa något liknande. Vår praktik är, som Rene sa, mångfaldig. 16 Beaver är en kollektiv process och en gemensam ansträngning. Den är unik och kopplad till tiden, sammanhanget och staden New York. Vad händer om vi bjuds in? En utställning är alltid en utmaning. Vad kan en utställning vara i dag? Det är en av frågorna vi ställer oss. Generellt så försöker vi stanna längre när vi blir inbjudna, för att etablera kontakter med andra grupper och de människor som bor på platsen. Vi försöker använda tillfället för att lära oss något och göra något vi annars inte skulle ha möjlighet att göra. När vi arbetar tillsammans eller på egen hand, ställer vi fortfarande frågor som har att göra med de utmaningar som världen står inför, men sen måste vi bestämma hur vi ska ta oss an dem, och i olika sammanhang så provar vi olika saker.

RG
Vi attraheras alla av olika saker och blir förförda av olika slags processer. Vi är mångfacetterade och drivs av ett komplext fält av företeelser som rör eller berör oss, som vi påverkas av. Det Ayreen pratar om är att vi försöker bevara multipla modaliteter och processer för att vara närvarande i de mångfalder som vi utgörs av. Jag tror att vi är intresserade av att fortsätta att befinna oss i sociala processer tillsammans med andra, men också av att skapa ett utrymme där det går att plocka upp och använda idéer och erfarenheter som utvecklats tillsammans, att reflektera kring dem, dela dem men andra, och ibland även skapa nya sätta att skapa och öppna upp gemensamma rum eller erfarenheter.

AA
När vi talar om ett ”common” eller ”commons” (allmänningar) intresserar vi oss för hur ”the common(s)” hjälper oss, inte bara att förstå vårt eget mångfacetterade varande, utan också att förstå och agera i världen i stort. Ofta har folk fått lära sig det motsatta: att det gemensamma är något som hämmar det individuella.

Men det är likriktningen i vårt samtida liv (som ofta är alltför styrt av förhållandet till pengar och utsatt för våldsamma hierarkiska organ) som hindrar de processer som gör oss tydliga för oss själva - processer som Spinoza kallar ”sad passions”, oro, impotens och depression. Singularitetsprocesser är viktiga känslomässiga, kreativa processer och upplevelser som kräver en rörelse mellan det gemensamma livet och något mer intimt. Men man påverkar det gemensamma livet eller vårdar det allmänna även utan att

vårda det subjektiva och intersubjektiva processerna som härrör från det. Så om man inte från början separerar det individuella och det som är gemensamt, så blir det tydligare att även när man är ensam, eller arbetar enskilt, så kan man uppleva, manifestera eller till och med vårda det gemensamma.

UF
Nyligen öppnade er utställning Let it not be said... på the Showroom i London. Utställningen sägs pågå i en annan tid. Kan ni berätta mer om vilken sorts tid den som ser utställningen träder in i?

AA
Det är definitivt inte klockans tid. Mer vår livstid. Det är tiden som frågar: hur vi kan vara tillsammans på ett annat sätt, inte isolerade, hur kan vi nå den gemensamma horisonten? Den här tiden skapar olika rytmer. Det måste upplevas för att gå att förstå.

RG
Vi är mer och mer intresserade av att tänka och tala om reproduktionens tid, tiden för att skapa en viss typ av gemenskap, att reproducera det du vill leva med och bli till med. Konst, om den inte bara reducerats till produktion, har i olika tider och kulturer haft denna förmåga. Denna reproduktionens tid är en helt annan tid än produktionens tid. Det är inte en effektiv tid, det är inte tid för klockan, den har att göra med rytmer som är mycket olika, som är biologiska, men också baseras på andra typer av behov och önskemål än den tid som pengar, kapital och arbetsordningen kräver.

Parallellt signalerar händelser som Fukushima, de politiska omvälvningarna som uppstått i Nordafrika och även occupy-rörelsen att vi befinner oss i en annan tid. Men det har investerats så mycket i att återskapa och reproducera samma världslighet och idén om att vi lever i en homogen tid, att vi mycket väl skulle kunna hålla på som vi gör, logiken kommer att bestå. Men i själva verket håller någonting på att förskjutas. Och du känner det i klimatförändringarna, i den katastrofala situation som Fukushima innebar - den här tiden kräver andra sätt att relatera till våra vanor och livets olika skepnader.

UF
Sociala rörelser verkar alltid kännetecknas av diskontinuitet. Upproren ägde rum, folk samlades för att kämpa tillsammans. Uppror och sedan ebbar det ut. Har ni några tankar kring hur man kan uppnå en kontinuitet? Tror ni att den här rörelsen till en viss grad har konstituerats nu, de här tankarna om en annan horisont, ett annat sätt att leva tillsammans?

AA
Det finns överallt. Jag vet inte om det kommer att ebba ut. Men analysen fungerar inte för mig. Livet dör inte ut, det kan förtryckas, förträngas, eller undertryckas, och de stunder när vi ser att livet manifesterar sig självt genom att leva, det är då vi ser det, och det är så det alltid ska vara. Det är snarare tvärtom - att se ögonblick av liv och levande som ett undantag, som en semester, som en revolution, blir fel för mig. Det måste vara något konstant och det är det, men det är mer ett förtryckets mekanism, medieapparaten, som på många olika sätt undertrycker allt levande, på en ideologisk nivå, och på en levande nivå. Det är därför ägandets regim regerar.

I Nordafrika till exempel vill folk leva sina liv. De har nått fram till den här bristningsgränsen eftersom de inte längre klarar av förtrycket av livet, det egna och det gemensamma. Och så kommer de reaktiva krafterna tillbaka och vill trycka undan allt. För mig är det en bild: Mer liv bubblar överallt och de reaktiva krafterna vill trycka undan det på många olika sätt, och de arbetar också hårt för att göra det, de bygger institutioner för att dämpa det, skolor, universitet, polismyndigheter, militär, TV, journalism - allt används för att övertyga oss om att det inte är möjligt. Sätten vi övertygas om att occupy är över, den arabiska våren är slut, är genom benämning, fixering, dödande, det är så det går till. På en symbolisk nivå dödas det genom benämning, sprängning,

fixering, avslutning. Och på den reella nivån genom att armén kommer och parkerna bulldozrar. Det här är helt och hållet planerat. Det är våld på olika nivåer som vill trycka ner livet. Men livet pågår fortfarande och det är vår uppgift och utmaning att hitta det och att stötta de livskrafter som till slut kommer att komma. De finns överallt och vi måste bara få syn på det.

RG
Det är svårt, och det är därför arbetet i fantasin är viktigt, att åstadkomma saker som andra kan ta del av i relation till de här frågorna. Om man ser occupy mer som ett visst sätt att arbeta, vissa processer som intensifierar och synliggör, ett sätt att motsätta sig maktfördelningen i världen, då blir det till något som kan tillämpas var och när som helst, i Bosnien eller i Taiwan. Men det betyder inte att de reaktiva krafterna inte också kan arbeta så här och kanske använder sig av manipulation. Så okej, det finns ett återtagande av ett icke-statligt offentligt rum som vi kan kalla ”commons” (allmänningar), en viss gemensam omsorg om livet reproduceras i det rummet, vissa meningsskiljaktigheter sammanför olika rörelser, vissa använder teknologier för att göra de här gemensamma angelägenheterna tydliga. De här är några av beståndsdelarna och vi lär oss att använda oss av dem.

AA
Och att inte se varandra som främlingar, alla har ett förhållande till varandra och kan höra ihop om vi öppnar alla möjligheter för folk att komma i kontakt med varandra.

RG
Vi ser det här som globala rörelser. Överallt, oavsett gränser, försöker många att hitta sätt att stå emot ökande neonliberalisering och de olika myndigheter som får i uppdrag för att genomföra fråntagande processer, rån och förstörelse av det gemensamma i livet. I den meningen känner jag att det finns många paralleller som skärs av i och med att de här rörelserna namnges . Vi har sett mängder av människor som kämpar i Spanien, Tunisien, Egypten, Istanbul, Italien, Grekland, England och även här. Även i arbetet med 16 Beaver har det visat sig att det det finns risker förknippade med att namnge, fixera eller försöka identifiera kollektiva processer genom att skilja ut vissa personer eller individer. Du riskerar att begränsa och hindra rörelserna från att bli till.

UF
Ni har sagt att ni producerar, eller gör konst för andra som gör konst, inte för betraktaren. Jag undrar vad betraktaren har för roll i förhållande till det som produceras?

AA
Det är mer en filosofisk fråga. Det handlar inte om att det finns en betraktare och en ”görare” som sedan separeras. I mina ögon är alla tillverkare; alla kan befinna sig i den tillverkandes position. Och det är inte som att vissa människor föds till görare och andra till betraktare. Det är mer som att det bästa sättet att möta verket är som en tillverkare, och det är en position som är möjlig att inta. Det är inte viktigt att vissa människor är betraktare.

RG
När barn till exempel möter ett konstverk gör de det utifrån konstnärens perspektiv, det är tydligt.

AA
De intar omedelbart den positionen.

RG
När de kommer hem översätter de direkt upplevelsen till sina sätt att göra saker, de blir inspirerade och påverkade av den. Hur kommer det sig att vi lever i ett samhälle som genom arbetsregimer, avgränsningar - av vad man klarar av eller kan göra - och professionalisering, har förnekat vår förmåga att bli påverkade och att omsätta sinnesrörelser till vad och hur vi gör saker, eller så kanaliseras upplevelserna uteslutande till vissa specifika funktioner?

Barn använder den här känsligheten inför översättningar och sin förmågan att förkroppsliga vissa upplevelser i sitt eget görande. Vi är intresserade av en konst som fortfarande är öppen för att människor hittar sitt sätt att uppleva det som kan kallas konst - mindre som ett slags underhållning och mer som ett fält som förskjuter perception, tankar, känslor och relationer och som har att göra med vad vi gör och hur vi gör det.

AA
Hur vi vill leva med andra.

UF
I utställningen på Tensta konsthall finns en serie anteckningsböcker, nedskrivna tankar, diagram och teckningar. Vilken funktion har anteckningsböckerna i er praktik?

AA
De är försök för att hitta ett sätt att nå fram till gemensam användning, förkroppsligande, delande och en sammanlänkning av idéer, upplevelser, händelser, möten, reflektioner och gemensamma stigar och resor tillsammans med vänner och kamrater. För oss är de inte verk i konventionell mening på det sättet att de inte kan separeras från processen vi går igenom: de ingår i en form som hela tiden blir till, vilket är mer än någon konstnärlig form, en livs-form.

UF
Hur skulle ni koppla samman anteckningsböckerna och videoverken i utställningen? Delar de en gemensam utgångspunkt eller ett tema?

RG
På senare tid, tillsammans med många vänner, har vi fokuserat vår research, vårt arbete och tänkande kring frågan om ett ”common(s)” (allmänningar). Vi nådde fram till den här frågan genom många olika möten, kamper och erfarenheter. Det finns så mycket att säga om common(s), att man inte kan göra det kort och ändå göra det rättvisa. Men vi kommer att försöka vara kortfattade ändå.

Vi upplever att common(s) är ett utrymme som samlar många olika rörelser och förståelser. Från feministisk förståelse till ursprungsbefolkningars kamp mot ytterligare förstörelse av deras livsmiljö, till ekologiska strider, till klasskamp, kamp mot statlig våld, rasism, kolonialism och kapitalism - common(s) har förmågan att bevara allas särdrag och ändå föra dem samman. Common(s) kan också vara en viktig utgångspunkt för tänkande, inte bara mot statliga eller privata företags makt, utan också mot någonting som skulle kunna rubba det monopol som begreppen offentligt och privat har inom det politiska, sociala och kulturella livet.

Ett sätt att närma sig the common(s) är som medel eller bas för att reproducera liv; inte bara biologiskt liv, utan också det sociala livet, kulturlivet, livet för allt levande. I dag ser vi en försämring och ytterligare försök att stänga ner gemensamma aspekter av livet, och det görs ofta genom processer som försöker sätta ett pris, en kostnad eller pengavärde på sådant som befinner sig bortom mätbarhetens gräns. Rent vatten, luft, tillgång till land, någonstans att bo, att lära sig tillsammans med andra, inget av detta borde vara prissatt.

Vårt intresse för common(s) och commoning har på senare tid fått oss att tillsammans med vänner undersöka det som kallas pengar. Pengar som en representation av arbetarnas levande arbete, pengar som måttenhet, som värde, något att växla in, men också pengar som ett lager och ett sätt att ackumulera social makt. Vi tänker också på pengar som ett spår av våld förknippat med avgränsningsprocesser: med våld menar vi processer där människor tvingas iväg från sina common(s), berövade möjligheten att tillgodose sina grundläggande behov, för att istället bli allt mer beroende av pengar och därför sälja sin tid för en lön.

De här processerna ägde inte bara rum förr i tiden eller i utvecklingsländer. Vi ser dem i dag, även i Europa, i och med att utbildning eller bostäder i mindre utsträckning ses som en självklarhet i

livet för att istället behandlas som varor, någonting att sälja, äga, bli skuldsatt för att få del av, eller spekulera i.

Det är alltså det här området vi undersöker. Pengar som en social relation som innebär vissa sätt att tänka och agera, som helt klart är begränsande. Det innebär ett visst samhälle som vi, genom en av dem som bidragit till vår forskning, David Harvey, kan kalla pengasamhället (the community of money). Om vi vill förbättra sociala processer genom common(s) eller stötta commoning, måste vi förstå och motstå de sociala relationer som outtalat struktureras av pengar. Vi känner samhörighet med kampen för omfördelning av välstånd, eller för garanterad universal- eller grundinkomst, men vi känner också att pengaformen, speciellt den befintliga som bygger på skuld, är något som måste ingå i vår granskning.

Så här ser vår forskning och våra tankar ut för tillfället. Allt i utställningen handlar förstås inte specifikt om det. Snarare är anteckningarna och videorna spår av processer som har lett oss fram till vissa frågeställningar. De är på sätt och vis element som leder oss till spår av stigarna som leder fram till the common(s).

Ulrika Flink är assisterande curator på Tensta konsthall och medgrundare av curatorskollektivet Parallellogram

Notes Towards an Arabesque, 24 min (Element 1)

För flera år sedan inledde konstnärerna en process som syftade till att utforska idéer och föreställningar relaterade till begreppet ”arabesk”. De var intresserade av möjligheten att använda den här termen på ett annat sätt, för att återta eller återge ordets potentiella framtid, förutom eller istället för den vedertagna användningen och betydelsen. Filmanteckningarna samlades 2009 och i dem syns spår av den här undersökningen. Trots att anteckningarna gjordes flera år innan de politiska stridigheterna i Nordafrika och Mellanöstern, är ändå mycket i anteckningarna kopplade till dem. Mitt bland allt mer gentrifierade kvarter i Brooklyn och glittrande torn i Dubai och Abu Dhabi finns spår av arbete, rörelser, landskap, tankar och livsformer som i all sin kraft kallar på en oväntad framtid.

A Geography of Palestine or The Storyteller with Khaled Hourani, 20 min (Element 2)

Element 2 och 3 är möten som spelats in i Ramallah och Jerusalem år 2006. De två filmerna gjordes samma år som konstnärerna producerade What Everybody Knows (Vad alla vet). What Everybody Knows är en av deras mest detaljerade redovisningar av de specifika villkoren för livet i det ockuperade Palestina, men också av livet för de palestinier som lever i Israel (de här filmerna kan ses på begäran av besökare, fråga gärna någon i personalen). A Geography of Palestine eller The Storyteller är ett fragment av ett möte med konstnären Khaled Hourani. Det som är intressant i mötet är inte bara berättelserna som konstnären berättar, som på något sätt skapar en egen geografilektion, utan också berättandet som metod. Tiden och rummet närmar sig en gemensam tid.

Some People Have the Watch. Others Have the Time with Albert Aghazarian, 30 min, (Element 3)

Some People Have the Watch. Others Have the Time är ett möte med Albert Aghazarian, som har bott i de armeniska kvarteren i gamla stan i Jerusalem i hela sitt liv. Han arbetar som översättare och som tolk. Hans redogörelser av de försämrade villkoren för palestinierna förblir avgörande för konstnärerna, främst på grund av att han insisterar på att det är inom kultur, språk, tolkning och översättning som det finns kapacitet och potential att upphäva våra nuvarande omständigheter och återvändsgränder.

Bouazizi's Neighbor, 11 min (Element 4)

Ett fragment av ett möte med en fruktleverantör som hade sitt stånd bredvid Tarek al-Tayyeb Mohamed Bouazizi, grönsakshandlaren som genom att sätta eld på sig själv blev en utlösande faktor för den tunisiska revolutionen och vad som senare skulle komma att kallas den ”arabiska våren”.

The Line is My Line and the Word is Mine, 7 min (Element 5)

Fragment av ett samtal med Walid, författare och revolutionär från Al Hamma i Tunisien. Del av en serie träffar och möten. Den här stunden handlar lika mycket om att prata öppet om politiskt förtryck som att passera gränsen för hur man representerar eller försöker förklara förtryck och tortyr, vare sig den är fysisk eller psykisk.

Something for All the World, 18 min (Element 6)

Ett möte med Zizu från Darfur. Videon skildrar ett rum i en byggnad i Amsterdam som under hösten 2013 ockuperades av omkring 250 flyktingar från olika länder. Trots att de ofta upplevt tuffa saker under sin flykt är de flesta i byggnaden fast i ett byråkratiskt limbo eller förnekas asyl på falska grunder, Mötet sker verkligen mellan en kamera, en hjärna, en kropp och en röst som är både enskild och mångfaldig. Det är något för hela världen. Den här videon är tillägnad Qusay, Mohammed, Naji-Kuku, Tawfiq, Taji, Zizu och de

många vänner som var Vluchtkantoor/ Vluchtschans för att söka asyl och få sina rättigheter och sin dignitet respekterade.

My Body and Mind is the World Too, 43 min (Element 7)

Ett möte med författaren och tänkaren Goksun Yazici i Istanbul. Det här fragmentet är från ett längre samtal med Goksun som ägde rum i slutet av november 2010, strax innan upproren i Tunisien och Egypten började. Även om samtalet äger rum flera år tidigare, kan det ses som en introduktion till några av de politiska analyserna bakom Taksim och Gezi Park-upproren. Goksun skulle senare bli mycket engagerad i de här kamperna. Samtalet är också en del av ett försök att hitta ett nytt lexikon för motstånd mot kapitalistiska och patriarkala föreställningar om värde(n) och att utveckla andra sätt att förhålla sig till den.

A Continuous Film Altered Daily, Day 10, Day 11, Day 12, 75 min each (Element 8)

Under vintern 2014 använde konstnärerna över- och undervåningen på Londons The Showrooms som en liten biograf och screening-utrymme. De filmer som projicerades på nedervåningen blev skapades live på övervåningen. A continuous film altered daily vägrar att bli klar, avgränsas eller att lämna ut sina ämnen eller föremål. Det är en film som försöker vara öppen för sin tid och samtidigt förhöra den. En film som försöker hitta en form som står i relation till sin tid.

Personal på Tensta konsthall
Fahyma Alnablsi, värd
Maja Andreasson, assistent
Emily Fahlén, förmedlare
Ulrika Flink, assisterande curator
Asrin Haidari, kommunikation och press
Maria Lind, chef
Hedvig Wiezell, producent

Värdar
Lars Hedelin
Evelina Hedin
Bruno Hibombo
Carl-Oskar Linné
Masha Taavoniku

Tekniker
Lars Hedelin
Carl-Oskar Linné
Linda Persson
Johan Wahlgren